ЗА ЄДИНУ ПОМІСНУ УКРАЇНСЬКУ ПРАВОСЛАВНУ ЦЕРКВУ

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

ЧАСОПИС ВОЛИНСЬКОЇ ЄПАРХІЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ УКРАЇНИ

№ 7 (236), липень 2024 р.

ВПБА СВЯТКУВАЛА ВИПУСКНИЙ

20 червня відбулися Богослужіння й урочистий захід із нагоди вручення дипломів бакалаврів, магістрів богословського та регентського факультетів Волинської православної богословської академії.

За повідомленням сайта *vpba.org*, подячний молебень у кафедральному соборі Святої Трійці очолив митрополит Луцький і Волинський Михаїл. Із ним служили: архієпископ Володимирський і Нововолинський Матфей, єпископ Херсонський і Каховський Борис, канцлер нашої єпархії протоієрей Микола Цап, ректор ВПБА протоієрей Володимир Вакін, інше духовенство.

Урочистий захід відбувся в актовій залі духовного вишу. Владика Михаїл вручив 44-м випускникам дипломи зі спеціальними відзнаками.

Зі словами вдячності звернулися до присутніх випускники бакалаврату, магістратури та регентського відділення. Привітання виголосили запрошені гості.

З нагоди 30-ліття викладання в академії о. Миколу нагороджено пам'ятним наперсним хрестом. Протоієреї Василь Мороз, Іван Дмитрів, Роман Цап, Микола Салабай, Ігор Синчина, Андрій Ковальчук, Андрій Чінка одержали пам'ятні відзнаки за популяризацію Волинської православної богословської академії та надання рекомендацій для вступу абітурієнтам.

На завершення свята випускників та всіх учасників привітав керуючий єпархією, побажавши Господнього благословення на плідне служіння Богу й Україні.

Оксана КАРНКОВСЬКА

ЦЕРКВА І НАУКА

МІЖНАРОДНА КОНФЕРЕНЦІЯ «МІСІЯ ЦЕРКВИ У ПІСЛЯВОЄННІЙ ПЕРСПЕКТИВІ УКРАЇНИ»

6 червня у Волинській православній богословській академії відбулася наукова конференція про місію Церкви у післявоєнний час.

За повідомленням сайта *vpba.org,* захід проходив у змішаному форматі (віддалено і віч-на-віч). Розглядали проблематику: єдність українського православ'я, міжхристиянський діалог, військове і медичне капеланство, роль християнської сім'ї, повоєнна Україна і пошуки дієвих гарантій світової безпеки.

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл привітав учасників із подією та побажав успішних дискусій. «Завдяки технічному прогресові маємо можливість бачити один одного, і це нас зближує. Зрозуміло, що війна закінчиться перемогою України. Але ще є питання щодо території та Церкви», – сказав високопреосвященний. Архіпастир сподівається, що скоро буде єдина Церква на нашій великій території, куди ввійдуть ПЦУ, УПЦ (МП) і греко-католики (після скасування Берестейської та Ужгородської уній), із патріаршим устроєм у Києві. «Отаке майбутнє Церкви! Коли Церква об'єднається, тоді буде велика сила, і між усіма має бути любов. А мешканцями повинні бути ті, хто перебуває в любові Христовій і причащається з однієї Чаші. Якщо в нас чаші різні, як можемо говорити про єдину Україну і, зокрема, про українську сім'ю?» На завершення владика побажав, щоб на конференції була спільна думка і було прийнято спільну резолюцію-рекомендацію.

Учасники зустрічі – це, зокрема, ректор Волинської православної богословської академії кандидат богословських наук протоієрей Володимир Вакін, міський голова Львова Андрій Садовий, голова Державної служби України з етнополітики та свободи совісті доктор філософських наук Віктор Єленський, ректор Українського католицького університету (УКУ) доктор філософії Тарас Добко, президент Центру екуменічних, місіологічних та екологічних досліджень (CEMES) професор світових релігій Американського коледжу в Салоніках (Греція) Ніколаос Дімітріадіс, доктор філософських наук, кандидат богословських наук, професор університету Лойола-Мерімаунт архімандрит Кирил (Говорун), доктор філософських наук, професор, завідувач відділення релігієзнавства Інституту філософії НАН України Олександр Саган, доктор біблійного богослов'я, декан філософсько-богословського факультету УКУ протоієрей Юрій Щурко, викладач кафедри Священного Писання і богослів'я ВПБА протоієрей Віктор Пушко.

Конференція продовжилась у секціях, координаторами яких були завідувач кафедри Священного Писання і богослів'я ВПБА кандидат богословських наук протоієрей Василь Лозовицький, завідувач кафедри гуманітарних та практичних дисциплін, кандидат богословських наук, доцент протоієрей Олександр Хорошко.

Вітаючи учасників, о. Володимир Вакін зазначив, що дібрані теми та отримані результати проведених конференцій належно резонують у суспільному просторі та інколи досягають правового вираження на загальнодержавному рівні. «Сьогодні ми просто зобов'язані окреслити образ перемоги та життя в повоєнній Україні. Враховуючи, який великий ідеологічний елемент у загарбницькій агресії нашого ворога, наша сьогоднішня праця має зробити потужний внесок у духовний фронт», – сказав о. Володимир.

Душпастир особливо відмітив присутність колег з УКУ на чолі з ректором Тарасом Добком. Він подякував закордонним друзям і партнерам за їх участь і підтримку.

На пленарному засіданні ведучим був проректор з наукової роботи ВПБА кандидат історичних наук протоієрей Владислав Фульмес.

Конференція відбулася за сприяння ГО «Волинське братство Св. Володимира Великого» та організації «Renovabis» (Благодійний фонд Католицької Церкви в Німеччині).

***

12 червня цю наукову подію прокоментував у студії Громадського інтерактивного телебачення викладач ВПБА протоієрей Віктор Пушко.

«Для того, щоб розуміти, як ми будемо будувати майбутнє, треба винести серйозні уроки, бо те, на чому ґрунтується розбудова України, це має бути саме по-християнському осмислений досвід. Той досвід, якого ми, наші сучасники, очевидно, не маємо і не мали. Адже це великі страждання, руйнування, причому руйнування не тільки матеріальні, але й руйнування людських душ, людських життів».

Під час конференції багато говорили, що у світі сприйняття і ставлення до війни в Україні змінюється. Воно змінюється і всередині нас самих. Наші почуття на початку війни – це страх, розгубленість, інколи навіть на межі паніки. Згодом, коли Україна звільняла Херсонщину, Харківщину, ми очікували результатів наступу.

«Оці емоційні, психологічні, так би мовити, гойдалки, їх теж треба обдумати, проаналізувати всередині самих себе, тому що це природний стан в час війни, коли людина спочатку має якісь високі очікування, а пізніше трапляється морально-психологічний спад. Потім знову ці духовні, внутрішні сили повертаються».

Увагу під час заходу приділили й обговоренню активної російської пропаганди. Коли інформація спотворюється, поширюється так зване ІПСО. «Ми бачимо це і в церковній площині. Зокрема, про це говорив архімандрит Кирил (Говорун). Вплив російської церкви, московського так званого православ'я є дуже суттєвим, будемо відверті, не тільки на православне чи християнське співтовариство, але на всю релігійну спільноту. Тому перед нами стоїть завдання говорити правду, свідчити правду і наполягати на тому, що Україна є жертвою цієї агресії, що ця агресія є неспровокована, не має під собою ніяких правдивих основ».

Триває дуже активна дискусія щодо засудження російської церкви і тих викладів подій, які вона впроваджує. У ЗМІ є багато згадок про те, що і Православна Церква України, і чимало богословів у всьому православному світі відкрито засудили «русскій мір».

Отець Віктор Пушко, як і вся Волинська православна богословська академія, були одними з перших, хто ще на початку війни почали прямо засуджувати ці ідеологеми російської церкви, яка, по суті, відстоює не Божу правду, а геополітичні імперські інтереси російської держави.

«Ні Православна Церква України, ні світове православ'я, зокрема, в особі Вселенського Патріарха Варфоломія, ні з ким не розривали євхаристичне спілкування, сопричастя. Проте це робить російська церква.

Закінчення на с. 5

Наша газета – у Вашу скриньку чи на монітор

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – корисний засіб у духовному житті православного християнина. Щоб ця релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її в будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Індекс у каталозі обласної періодики – **91241**.

Ця ж газета в електронному вигляді, архів її основних публікацій, радіопередач та інших аудіо-, відео- і текстових документів, церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: **www.pravoslaviavolyni.org.ua**

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ
З благословення митрополита Луцького і Волинського Михаїла
Часопис Волинської єпархії Православної Церкви України

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

ОТЕЦЬ НЕБЕСНИЙ ЗНАЄ, ЩО НАМ ПОТРІБНО

Третьої неділі після П'ятдесятниці у храмах проголошують дуже важливу тезу із Нагірної проповіді Христа.

У повсякденному житті, вітаючи одне одного і бажаючи всіляких гараздів, ми насамперед зичимо міцного здоров'я, а все інше, мовляв, додасться. Чи не перегукується це зі словами Спасителя: «Шукайте перше Царство Боже та його справедливість, а все те вам докладеться» (Мф. 6:33)? Щоб бути здоровим, потрібно розуміти сутність справжнього здоров'я, яке інколи далеке від потужності біцепсів. Пріоритетом життєвої снаги має стати якісне духовне життя, пов'язане із Божими цінностями.

Як відомо, всі апостоли, що пішли за Ісусом, свідомо відреклись усіх матеріальних цінностей заради служіння істині. «Ось чому кажу вам: Не турбуйтеся вашим життям, що вам їсти та що пити; ні тілом вашим, у що одягнутись. Хіба життя не більш – їжі, тіло – не більш одежі? Гляньте на птиць небесних: не сіють і не жнуть, ані не збирають у засіки, а Отець ваш небесний їх годує! Хіба ви від них не вартісніші?» (Мф. 6:25–26).

Принципи такого життя вписуються в Божу канву не тільки щодо їжі й одягу, а всіх світських потреб і привабливостей. Пташки, як відомо, теж дбають про запаси харчів для пташенят, але коли ті стають на власні крила, то й батьківська турбота припиняється, даючи діткам повну самостійність. А в людському суспільстві запаси усіх матеріальних цінностей виправдовуються турботою про майбутнє власних дітей і їхніх родин.

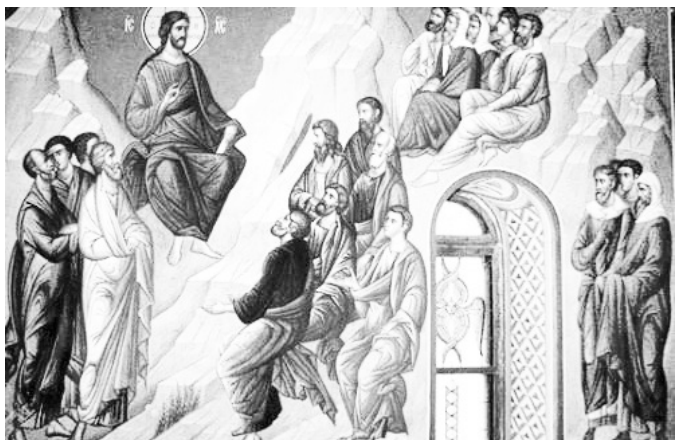

Чи можна поєднати якісне духовне життя і накопичення статків? На це питання дає чітку відповідь Спаситель: «Ніхто не може двом панам служити: бо або одного зненавидить, а другого буде любити, або триматиметься одного, а того знехтує. Не можете Богові служити – і мамоні» (Мф. 6:24).

Нинішній світ надто спокусливий, аби ігнорувати здобутки цивілізації. Хочеться вкусити всього, що є навколо, – від елементарних предметів побуту до кричущих і немислимо фантастичних багатств. Але палаци, яхти, автомобілі, персональні літаки і поїзди аж ніяк не здолають шлях із грішної землі на небеса. Земні скарби, як заіржавілий ланцюг (хоча може бути із чистого золота), тримають нас на землі.

Про що ми дбаємо повсякденно? Чи тільки про «хліб на щодень», чи про статок для внуків-правнуків? «Отож не турбуйтеся, промовлявши: Що будемо їсти, що пити й у що зодягнемося? Про все те побиваються погани. Отець же ваш небесний знає, що вам усе це потрібне» (Мф. 6:31–32).

Отець Небесний знає. А той, хто служить мамоні, – думає інакше і не вірить у те, що знає Отець Небесний. Довірмося Господу, повірмо в Його вчення – і матимем не тільки хліб на щодень а й Царство Небесне.

Віталій КЛІМЧУК

ПІДСУМКИ

20 РОКІВ ТОМУ СТВОРЕНО ПРЕССЛУЖБУ ВОЛИНСЬКОЇ ЄПАРХІЇ. ЩО СОБОЮ ЯВЛЯЄ ЦЕЙ ПІДРОЗДІЛ

Розпочавши діяльність 21 червня 2004 р. відповідно до указу новопризначеного єпископа Луцького і Волинського Михаїла, пресслужба з роками розрослася до інформаційно-видавничого центру (ІВЦ), який реалізовує різні медійні напрямки.

З нагоди ювілею розповідаємо про роботу відділів ІВЦ, хто і чим тут займається.

Інформаційна служба – це моніторинг ЗМІ, написання новин, анонсів, оголошень, довідок тощо. Станом на 31 грудня 2023 р. всього підготовлено 8455 дописів (ідеться лише про ті, що зберігаються в архіві). В інфослужбі проводять фотозйомку, аудіо- та відеозапис із церковних подій, опрацьовують власні матеріали та одержані ззовні.

Також тут здійснюють унікальний для нашої Церкви проєкт: щоденний єпархіальний календар, у якому відображено храмові й відпустові свята, дні заснування й освяти храмів, інших важливих подій, дні народження, ангела, висвяти, чернечого постригу, смерті кліриків єпархії.

Пресслужба. Надавання або організація надання для ЗМІ довідок, коментарів, інтерв'ю, заяв. Розсилка новин, анонсів редакціям та окремим представникам медіа. Участь у теле- і радіопередачах. Проведення богослужінь для журналістів. Прес-конференції, яких за 20 років відбулося 51.

Організація та проведення чотирьох щорічних конкурсів православної журналістики, а також у 2022 р. конкурсу фотографій «Троянди собору».

Згідно з рейтингом ефективності роботи волинських пресслужб, підготовленим у 2017 р. ІА «Конкурент» на основі опитування майже 50-ти редакторів і журналістів, єпархіальна пресслужба зайняла 2-ге місце в категорії «Громадські, релігійні та спортивні організації», у 2018-му в тому ж рейтингу – 1-ше.

Вебсайт плюс три сторінки у фейсбуці (україно-, англо- та іспаномовна), канали у ютубі, вайбері, телеграмі та вотсапі. Реагування на звернення та, в разі потреби, на коментарі. До речі, після оновлення сайта в 2015 р. залишилася можливість перейти з його головної сторінки на стару версію, де є всі матеріали 2005–2015 рр.

«Волинські єпархіальні відомості». Спочатку щомісячна друкована газета виходила на 4 с. формату А3 у двох кольорах, а далі поступово виросла до восьми, з котрих чотири – кольорові. Часопис можна не лише передплачувати у відділеннях «Укрпошти» нашої області, але й читати у форматі PDF на *pravoslaviavolyni.org.ua*. Цьогорічне червневе число було 235-м!

Радіостудія «Благо». 707 передач (станом на 31 грудня 2023 р.) на радіостанції «СіД-FM» та на інтернет-ресурсі «Радіохвиля». Але це ще й виробництво аудіоверсій молитов, книг, радіоп'єс, звукових заставок тощо.

Телестудія «Собор». Організація трансляцій святкових богослужінь із кафедрального собору та інших спільних проєктів. Зокрема: 63 передачі «Що каже священник» та 36 випусків «Людина духовна» на обласному державному телебаченні, 204 програми «Духовна абетка» на «12 каналі», 21 передача «Церква і релігія» на каналі «Конкурент TV» (два останні цикли – станом на 31 грудня 2023 р.).

Видавничий відділ «Ключі». 28 книг і брошур, щорічні календарі, буклети, проспекти, листівки тощо. Участь у міжнародних та інших книжкових виставках, форумах, фестивалях, презентаціях, зустрічах із читачами, благодійних акціях та інших заходах. А ще «Ключі» діють і як книгарня-бібліотека духовної літератури.

Протоієрей Віталій Собко, голова інформаційно-видавничого центру, зазначив, що все це виконує немала група ентузіастів, професіоналів, аматорів і добровольців. «Але ви, мабуть, будете здивовані, – каже священник, – що на умовно постійній роботі в ІВЦ є тільки одна людина! Всі інші працюють за сумісництвом або одержують лише гонорари чи на так званих громадських засадах».

Одні трудяться в одному з відділів, інші – в кількох, хтось має стосунок до всіх. Щоб не заплутати вас, просто назвемо їх за алфавітом прізвищ: Ольга Веремчук, протоієрей Ігор-Андрес Веретка-Казмірчук, матінка Надія Вонсіцька, Дмитро Головенко, Арсен Гребенюк, Віктор Гребенюк, Наталія Добжанська-Найт, Наталія Калашнікова, Оксана Карнковська, Віталій Клімчук, протоієрей Василь Лозовицький, Олена Маюк, протодиякон Сергій Панащук, Світлана Політило, протоієрей Віктор Пушко, Ілля Сай, Назар Салабай та інші іподиякони владики Михаїла, Олександр Слупко разом із компанією «Вебмаестро», Тетяна Хомич. Велике спасибі вам!

Принагідно висловлюємо подяку тим, хто раніше долучався до інформаційно-видавничого центру єпархії. Свій внесок зробили: Олександр Більчук, Орест Власюк, Микола Волошин, Андрій Гнатюк, матінка Лариса Куліш, матінка Валерія Лесюк, священник Назарій Літвінчук, священник Євген Маласпіна, архімандрит Константин (Марченко), Любомир Олійник, Олександр Павлович, протоієрей Андрій і матінка Наталія Ротченкови, Петро Сайкевич, Юлія Спіріна, Ірина Харитонова, протоієрей Микола Шутяк, Ігор Сацик. Спасибі усім, про кого, пробачте, не згадали.

20-ліття ІВЦ є частинкою 20-ліття владики Михаїла на волинській кафедрі, якому належить особлива дяка за благословіння, незмінну підтримку та спонукання до праці.

ХРОНІКА

Співці луцького храму – переможці конкурсу духовної музики

Хори «Кредо» й «Аксіос» парафії Холмської ікони Богоматері здобули перемогу в ІІ турі Відкритого хорового конкурсу духовної музики ім. А. Річинського і М. Тележинського «Волинський ренесанс».

«Кредо» (художній керівник і регент Катерина Токáло) удостоєно гран-прі, «Аксіос» (художній керівник і регент Олександр Марач) – посів І місце. Про це йдеться на сторінці громади у фейсбуці *17 травня*.

Влаштували конкурс Волинська обласна організація Національної всеукраїнської музичної спілки, факультет культури і мистецтв Волинського національного університету ім. Лесі Українки за благодійної підтримки Генерального консульства Республіки Польща у Луцьку, Волинського товариства польського мистецтва «Барви кресове», ГО «Транспортний рух».

Представники єпархії – на відкритті виставки «Вітражна ікона»

30 травня священнослужителі взяли участь у представленні доробку ковельського вітражиста Віктора Бурчака в Музеї волинської ікони.

З благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла на відкритті експозиції побували проректор Волинської православної богословської академії протоієрей Владислав Фульмес та іконописець кафедрального собору Святої Трійці диякон Юрій Гетьманчук. Отець Владислав відзначив особливий талант митця і велике значення його творчості для Церкви.

На вернісажі представлено образи Богородичні (Холмська, Волинська, Ченстоховська), святих, зокрема, великомученика Юрія Переможця, та інші. Кожна вітражна ікона має спеціальне освітлення, яке дозволяє споглядати образ нібито у променях світла. Цікавим доповненням до оригінальних експонатів є світлини вітражів, виконаних майстром у різні роки для храмів.

Митець створив 280 вітражів у 25-ти церквах Польщі. Його 35 робіт прикрашають церкви, громадські й приватні об'єкти в Україні, зокрема, на Волині та Львівщині.

На презентації побували також представники Римсько-Католицької Церкви, влади, поціновувачі прекрасного.

Віктор Данилович Бурчак народився у 1957 році в Ковелі. Закінчив Львівський державний інститут прикладного та декоративного мистецтва. З 1983 року працює в техніці класичного вітражу та тіффані (вишуканий дорогий декор, започаткований у XIX ст. американським художником і ювеліром Луїсом Комфортом Тіффані). З 2012-го – член Національної спілки художників України. Учасник п'яти міжнародних пленерів іконопису в Замлинні (Любомльського, нині Ковельського району).

У Львові відбувся концерт хору «Кредо» для ЗСУ

Благодійний виступ церковного камерного хору луцького храму Холмської ікони Божої Матері проведено в одному з найстаріших Господніх домів цього міста – Домініканському соборі.

Під час мистецького заходу «Українська духовна хорова музика: від бароко до сучасності», що відбувся *2 червня*, в неділю про самарянку, збирали гроші для потреб армії – на дрони. У концертній програмі прозвучали 12 творів.

Співців на концерті підтримав міський декан і настоятель парафії протоієрей Михайло Онищук. Він подякував учасникам за прекрасне виконання піснеспівів, якими вони прославляють Творця.

Архієрей привітав нацгвардійців з ювілеєм

3 червня митрополит Луцький і Волинський Михаїл взяв участь в урочистостях з нагоди 30-ї річниці створення в/ч 1141 Національної гвардії України.

Під час дійства в Палаці культури обласного центру владика виголосив вітальне слово, у якому, зокрема, наголосив на потребі молитов за повернення живими всіх воїнів, які йдуть на війну.

У заході також взяли участь: віцеканцлер єпархії і старший капелан протоієрей Олександр Безкоровайний, головний військовий капелан протоієрей Юрій Близнюк, капелан протоієрей Василь Фурман, капелан гвардійців священник Сергій Мельничук, а також представники влади і громадськості.

Частину (16-й окремий батальйон) створено 3 червня 1994 р. з пунктом базування в Луцьку. За три десятиліття діяльності це військове формування з правоохоронними функціями виконувало різні завдання, у т. ч. в зоні АТО у 2014–2015 рр. Після початку повномасштабного вторгнення московитів військовослужбовці НГУ на Волині забезпечують виконання заходів воєнного стану, здійснюють охорону важливих об'єктів та перебувають у постійній бойовій готовності.

У Луцьку помолилися за дітей – невинних жертв московитської агресії

Заупокійну відправу *4 червня* очолив митрополит Михаїл на території кафедрального собору Святої Трійці.

В акції «Голоси дітей», що проходила у «райському саду», взяли участь очільник ОВА Юрій Погуляйко, інші представники влади і громадськості.

У слові високопреосвященний зазначив, що «життя кожної дитини, яка прийшла у цей світ, є дуже важливим. Усе частіше згадуємо про дітей, загиблих під час війни, депортованих, безвісти зниклих. Бо російський ворог цинічно стріляє там, де перебувають діти. Це надзвичайно важко переживати, але, попри все, закликаю не розчаровуватись у самому сенсі життя, а пам'ятати про них… Вічна пам'ять усім за-

Продовження на с. 3

«Я НЕ ВІДРІКСЯ ВІД ХРИСТА І ЦЕРКВИ! Я ВІДРІКСЯ ВІД КИРИЛА ГУНДЯЄВА»

Протоієрей Анатолій Яцків вийшов із московського патріархату і возз'єднався з Православною Церквою України. Душпастир обґрунтував свій вчинок в інтерв'ю Громадському інтерактивному телебаченню.

За повідомленням у фейсбуці декана Петро-Павлівського округу Ковельського благочиння протоієрея Андрія Сеха, отець Анатолій став першим священником у районі, який покинув МП. На жаль, прихильникам «русского міра» вдалося організувати все так, ніби громада с. Ворона, де досі служив душпастир, не підтримала його. А далі через рішення о. Анатолія приєднатися до ПЦУ в московському патріархаті його заборонили у священнослужінні «без права причастя Святих Христових Таїн».

Початковим поштовхом, як розповів священник, стало повномасштабне вторгнення. Разом зі своїми однодумцями отець Анатолій сподівався, що керівництво УПЦ московського патріархату розпочне рух від москви. Шкода, але так не сталося. «І що довше це тривало, то я все більше переконувався – треба щось робити. Оскільки миритися з цим дуже важко», – розповідає душпастир.

Лишатися із церквою, яка має прямі зв'язки з росією, ділиться панотець, він не міг. «Це просто сюрреалізм: ми правимо служби, молимося за воїнів, за нашу державу – на антимінсах, освячених і підписаних людиною, яка закликає нас убивати. От що під час цього робиться в моїй душі? І я мушу відповісти на це запитання. І відповідь очевидна: ми [УПЦ МП] є невід'ємною частиною російської православної церкви», – підкреслює панотець.

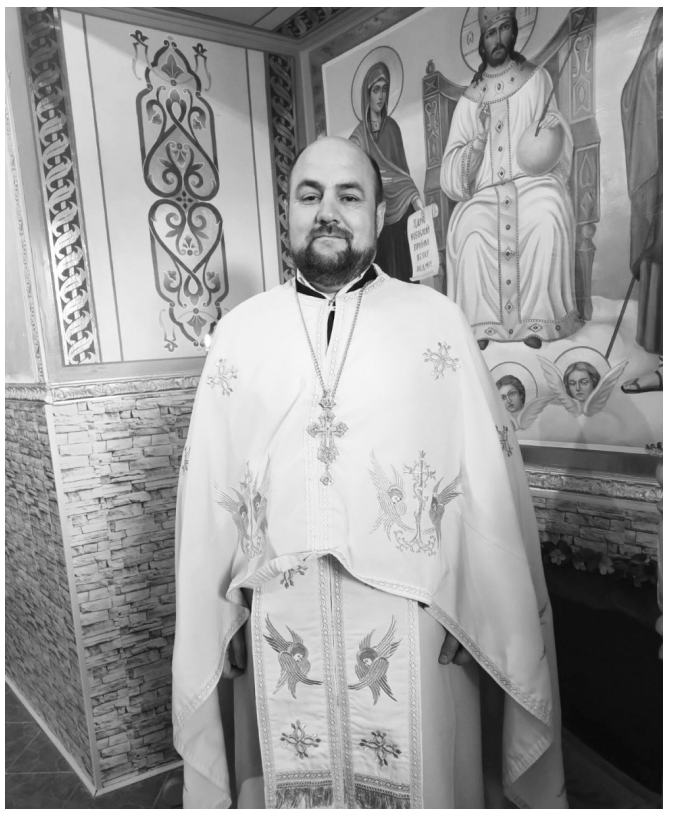

Бажання покинути московський патріархат, розповідає о. Анатолій, у нього було вже давно. І він дуже сподівався, що парафіяни підтримають. Тож було вирішено зібрати збори. Однак голоси розділилися майже навпіл. Хоча, як зауважує душпастир, є безліч запитань до організації та проведення цих зборів. Приміром, прихильники московського патріархату підвезли багато людей з інших, навколишніх сіл, а також напередодні складали списки, хто за та проти приєднання до ПЦУ, і таким чином тиснули на вірян. «Так, зараз я без парафії та без конкретного місця служіння, але сподіваюся, що за сприяння священників, владики Михаїла, з яким ми уже розмовляли напередодні зборів, без людей, без пастви я не залишуся – і буду далі служити Богу», – ділиться із журналістами душпастир.

Про переконання отця Анатолія батюшки московського патріархату знали, запевняє він. Однак для багатьох із них його перехід до ПЦУ став несподіванкою і навіть шоком: «Жодних докорів, погроз не було, але і підтримки та розуміння теж. Деякі священники телефонували, казали, що не засуджують: мовляв, самі не знають, що з ними і де вони будуть завтра». Рух від'єднання від москви, на думку о. Анатолія, неминучий, перед кожним із кліриків рано чи пізно постане питання, чи об'єднуватися з Православною Церквою України, чи залишатися під зверхністю єресіарха гундяєва.

Тетяна ХОМИЧ

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2

гиблим, а особливо дітям! І хай життя переможе смерть», – наголосив владика.

День вшанування пам'яті дітей, які загинули внаслідок збройної московської агресії проти України, – державний пам'ятний день у нашій країні, що відзначається щороку 4 червня, запроваджений рішенням Верховної Ради 1 червня 2021-го.

4 червня у світі відзначають День дітей – жертв агресії. 19 серпня 1982 року на надзвичайній спеціальній сесії з питання про Палестину Генеральна Асамблея ООН, «будучи приголомшеною величезною кількістю безневинних палестинських і ліванських дітей – жертв актів агресії Ізраїлю», постановила відзначати 4 червня кожного року як Міжнародний день безневинних дітей – жертв агресії.

У Луцьку помолилися за журналістів з нагоди професійного свята

6 червня, у День журналіста митрополит Луцький і Волинський Михаїл відправив заупокійну літію та подячний молебень у кафедральному соборі Святої Трійці.

У богослужінні, яке щороку проводиться 6 червня, взяли участь голова інформаційно-видавничого центру єпархії протоієрей Віталій Собко, співробітники цього підрозділу Управління єпархії, інше духовенство, представники місцевих світських ЗМІ.

На завершення керуючий єпархією звернувся з вітальним словом, у якому нагадав про добру традицію звершувати в цьому Божому домі молитви за живих і спочилих журналістів. Спрагла душа потребує підтримки, особливо зараз, у час війни. Легко написати про війну було колись, коли нас вона не стосувалася, і важко писати те, чим живемо зараз: тривогами, відключенням світла, бомбардуваннями… Але це спонукає нас краще зрозуміти сенс буття, особливо, щоб підтримати й пошанувати один одного, дати стимул до життя. Журналіст – це той, хто народжує слово, щоб передати його іншим. Ви обрані Богом нести правду про сьогодення: гірку правду, тривожну, радісну, але правду. «Я бажаю вам мирного неба над головою, внутрішнього натхнення, оптимізму і перемоги над агресором», – сказав владика.

Потому високопреосвященний вручив дипломи й призи переможцям IV конкурсу православної журналістики, а також на прохання обласної організації Національної спілки журналістів України – благословенні грамоти. Ці церковні відзнаки одержали: редактор газети «Вісті Ковельщини» Микола Вельма, заслужений журналіст України Святослав Пирожко, народний депутат України першого скликання журналіст Андрій Бондарчук, власний кореспондент газети «Голос України» Микола Якименко, кореспондент «Волинської газети» Володимир Приходько.

Переможцями IV конкурсу православної журналістики стали…

Голова інформаційно-видавничого центру єпархії (ІВЦ) протоієрей Віталій Собко *6 червня* оголосив імена тих, кого відзначено на творчому змаганні майстрів «швидкого пера».

Скористалися можливістю 27 авторів, які запропонували на конкурс 31 публікацію. Члени журі, а це одинадцять співробітників ІВЦ, добряче попрацювали, аби визначити найкращих у восьми номінаціях, сформованих за жанрами творів.

Несподіванка для організаторів, що конкурсантами стали не лише волиняни. До цьогорічного змагання долучилися і з інших областей України, навіть наші земляки, які живуть за її межами. Звичайно, це зробило конкурс цікавішим, хоч і дещо ускладнило роботу журі.

На прохання інформаційної служби єпархії «судді» поділилися враженням про IV конкурс православної журналістики. Зокрема, на думку Ольги Веремчук, із-поміж інших виділяється номінація, якої не було раніше, – «Історична публіцистика». «Доробки цієї рубрики вкотре доводять, що наші історичні цінності та церковні тісно переплітаються».

Літературний редактор ІВЦ Віктор Гребенюк: «Великий плюс, що цього разу доєдналися автори зі всеукраїнських ЗМІ. Приємно, що один автор конкурсу – протестант, кілька інших – греко-католики, але висвітлили порушені питання ні в чому не суперечно православному погляду. Шкода, що немає блогерів і авторів подкастів, радіожурналістики».

Журиться щодо відсутності аудіопрограм і головний редактор «Волинських єпархіальних відомостей» Віталій Клімчук. Хоча відзначає, що «відчувається актуальність взятих тем не виключно для конкурсу, а як результат замовлення суспільства».

«Я хочу звернути особливу увагу на розділ (номінацію) „Аналітика". Думаю, – каже протоієрей Віктор Пушко, головний редактор єпархіальної радіостудії „Благо", – запит на якісну аналітику в релігійному середовищі зростатиме. А фахівців у цій царині небагато. Приємно вразило, що аналітичні матеріали подано авторами, які належать до різних християнських деномінацій. Це свідчить про незаангажованість конкурсантів, принаймні в цій номінації».

Особливо цікавими для читачів, за словами душпастиря, є репортажі. «Для авторів робота в цьому жанрі вимагає більших зусиль. У час, коли ми звикли виключно до телевізійних або відеорепортажів, написаний репортаж у мене особисто викликає особливий інтерес і захоплення, тому його варто не просто розвивати, а й заохочувати до широкого вжитку».

Отець Віктор радий постійним учасникам конкурсу: «Приємно, що автори продовжують писати на церковні теми, їх це цікавить, імена уже відомі, а публікації звертають на себе увагу». А ще в нього «з'явилась думка наступного року розглянути можливість упровадження номінації "Блогер" або "Автор у соціальних мережах" і визначати переможця не лише за конкретною публікацією, матеріалом, але за сукупністю інформації, її форми та подачі».

Тетяна Хомич недавно стала співробітницею ІВЦ і, відповідно, вперше є членом журі. «Особисто мене вразили та зацікавили аналітичні матеріали й історичні публікації – змістовністю, актуальністю, виконаною роботою. Одразу видно, що журналісти повністю занурилися в тему, яку досліджували, зуміли підкреслити важливі деталі та акцентувати на найголовнішому. Тому важко було обрати одного переможця».

Так хто ж, власне, є найкращими фігурантами IV конкурсу православної журналістики? Подаємо перелік у такому викладі: номінація – автор, назва публікації, де та коли оприлюднено.

1. «Аналітика»: Тетяна Деркач (Київ). «Святі несвяті: навіщо Росія веде "священні війни"». Релігійно-інформаційна служба України (*risu.ua*), 23–24 травня 2023 р.

2. «Інтерв'ю»: 1) Тарас Антошевський (Львів). «Православна Церква у Польщі: залежність від Москви є викликом для безпеки польського суспільства, – розмова з д-ром Павелом Врублевським». Релігійно-інформаційна служба України, 29 березня 2024 р.; 2) Тетяна Біскуб (Луцьк). «„Пам'ятаю всіх", – військовий Сергій Баранов із Луцька, який сповіщає рідних про загибель воїнів». «Суспільне Луцьк», 15 квітня 2024 р.

3. «Історична публіцистика. Історична розвідка»: Петро Кралюк (Острог Рівненської обл.). «Українці на службі „русского міра": стовп почаївського чорносотенства Віталій (Максименко)». Релігійно-інформаційна служба України, 2 жовтня 2023 р.

4. «Новина»: Ольга Мар'ян (Львів). «Чесність і відкритість – це те, чого сьогодні суспільство очікує від Церкви: про що новий часопис ПЦУ». Релігійно-інформаційна служба України, 13 вересня 2023 р.

5. «Репортаж»: В'ячеслав Нестеров (Київ). «Ждуньї». Релігійно-інформаційна служба України, 4 квітня 2024 р.

6. «Відеорепортаж»: Марія Вавринюк (с. Новостав Луцького р-ну). «У тишині й молитві: як у Свято-Василівському монастирі в Луцьку печуть просфори для всієї України». «12 канал», 21 листопада 2023 р.

7. «Фоторепортаж»: Галина Васенок (м. Курахове Донецької обл. – Луцьк). «Троянди з Маріуполя цвітуть у Луцьку: тисячі квітів біля собору Святої Трійці надихають жити». «Район. Луцьк» (*lutsk.rayon.in.ua*), 19 липня 2023 р.

8. «Стаття»: 1) Оксана Бубенщикова (Луцьк). «Москва так залякала тут людей, що навіть молитися рідною мовою вони не могли». Газета «Твій вибір» і сайт *t1.ua*, 2 квітня 2024 р.; 2) Роман Марчук (с. Гірка Полонка Луцького р-ну). «Ближче до Москви і далі від єднання: чим унікальний і важливий указ волинського митрополита УПЦ (МП)». «Район. Луцьк», 1 жовтня 2023 р.

Новели православного письменника з Луцька – мовою есперанто

На сайті «Есперанто в Україні» опубліковано три твори короткої прози Віктора Гребенюка про теперішню російсько-українську війну в перекладі луцького есперантиста Ігоря Друля.

Літературний редактор єпархіального інформаційно-видавничого центру, член Спілки християнських письменників України написав сто новел (коротких динамічних оповідань з несподіваною кінцівкою). Багато разів вигравав на літературних конкурсах різних рівнів. Збірка «"Ефект Вертера" та інші новели», до якої входять згадані твори, найбільш відома. Її можна прочитати в оригіналі на *books.google.com.ua* чи прослухати на *pravoslaviavolyni.org.ua*.

Есперанто – це штучна мова, створена для міжнародного спілкування на основі романських (тобто тих, що походять із латини, – італійської, іспанської, португальської, французької, румунської тощо).

Раніше твори В. Гребенюка виходили в перекладі на англійську, грузинську, російську, шрифтом Брайля.

У Рожищі освячено пам'ятні дошки на честь загиблих воїнів

Меморіальні знаки на вшанування захисників Олександра Зінчука та Олександра Ханова *6 червня* освятили декани протоієреї Василь Шняк та Микола Царик.

Докладніше про подію написано на сайті міськради *rozhrada.gov.ua*.

ТРК «Аверс» – про мироточіння у Шклині

Сюжет про мироточіння святинь у храмі Благовірних князів-страстотерпців Бориса і Гліба с. Шклинь Горохівського деканату (Луцький р-н) 7 червня вийшов на телеканалі «Аверс».

Подивитися відео «Металевий хрест мироточить» можна на ютуб-каналі «Аверсу». Автор Юрій Куцик.

Нова помісна Церква на ерзянській землі?

Диякон Андрій Ковальов, клірик собору Святої Трійці в Луцьку *8 червня* висловився у фейсбуці щодо можливого сценарію

Продовження на с. 7

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ
З БЛАГОСЛОВІННЯ МИТРОПОЛИТА ЛУЦЬКОГО І ВОЛИНСЬКОГО МИКАЇЛА
ЧАСОПИС ВОЛИНСЬКОЇ ЄПАРХІЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ УКРАЇНИ

ЮВІЛЕЇ

ПРОТОІЄРЕЙ СЕРГІЙ КОЦЬ: ТРИДЦЯТЬ ЛІТ СЛУЖІННЯ БОГОВІ Й НАРОДУ

«Не ви Мене обрали, але Я вас обрав і настановив вас, щоб ви йшли і приносили плід, і щоб плід ваш залишився, щоб чого не попросите в Отця в ім'я Моє, Він дав вам» (Ін. 15:16), – такі слова сказав Господь апостолам. Вони особливо актуальні для тих, хто вирішив іти апостольським шляхом – служити у священному сані. Про тих, хто, виконуючи це служіння, особливо полюбився парафіянам, часто говорять: «це священник від Бога». Парафіяни храму Великомученика і цілителя Пантелеймона, що неподалік Луцька в селі Рованці, впевнено можуть сказати це про свого настоятеля, який 27 червня відзначив 30-річчя ієрейської хіротонії.

Мамині молитви і знак Усевишнього

Протоієрей Сергій Коць народився в селі Старий Чарторийськ тоді ще Маневицького району (нині – Камінь-Каширський район) 8 вересня 1971 р. Попри реалії радянського часу, в сім'ї він зміг отримати певне релігійне виховання, бо його дідусь був старостою в місцевому храмі. «Він завжди цитував Святе Письмо, – пригадує отець Сергій, – і це в дитинстві закарбувалося, хоча був час атеїзму і до храму не пускали навіть, намагалася влада відвернути людей від Церкви, особливо дітей і молодь». Сергій Коць отримав музичну освіту у Волинському училищі культури і мистецтв, а після служби в армії рік працював учителем музики і співів у школі рідного села.

А певний знак, який спрямував його життя на духовну ниву, він отримав ще в армії. «З нами служив такий віруючий хлопець, правда, протестант. І ось одного разу він отримав посилку від одновірців зі США, і там були Біблії різними мовами. І мені він подарував Біблію українською. І коли я бував у караулі, то мав можливість читати Святе Письмо й таким чином його вивчати. Вважаю, що це вже був певний знак для мене, яким шляхом піду, бо Слово Боже мене тоді неабияк зацікавило», – ділиться спогадами отець Сергій.

І в 1993 р. молодий учитель музики наважився зробити крок на шляху до священничого служіння, вступивши до Волинської духовної семінарії УПЦ КП. «Це була Божа відповідь на молитви дідуся і мами, бо знаю, що вони цього дуже хотіли», – впевнено говорить священник.

Створив на парафії справжню церковну родину

Підготуватися до навчання у семінарії допоміг йому тодішній духівник отець Феодосій Васечко, забезпечивши водночас і літературою. Отож, за рівнем знань юнака зарахували відразу на другий курс, хоча семінарист таки вирішив розпочати навчання з першого: «Я перед тим мало ще був у храмі, хотілося набути практики благочестя. Хоча на третьому курсі мене таки зарахували вже на четвертий». Але був семінарист на той час уже у священному сані.

Тоді, на початку 90-х, Православна Церква відчувала чималу нестачу священнослужителів, отож 10 червня 1994 р. студента ВДС Сергія Коця висвятили на диякона. А 27 червня того ж року тодішній керуючий Волинською єпархією митрополит Іоан (Боднарчук) рукоположив його на пресвітера. «Два тижні було на дияконську практику, а потім – вже розпочалося служіння священника… Владика Іоан сказав: "Ідіть на практику". Спочатку служити довелося в Турійському районі»,– розповідає отець.

У храмі Великомученика і цілителя Пантелеймона, що в прилуцькому селі Рованці, священник настоятелем з 1995 р., і благословив його на це тодішній керуючий єпархією митрополит Яків (Панчук). Власне, сталося це з рекомендації попереднього настоятеля цього храму довголітнього волинського священнослужителя протоієрея Сергія Мельничука (1933–2020), у якого молодий панотець навчався в семінарії.

Перші кроки душпастиря виявились нелегкі, але благодатні. «Почати проповідувати, нести Слово Боже у 22 роки, без духовного досвіду було, звісно, важко. Це зараз добре, коли є інтернет, – міркує отець, – а тоді доводилося шукати літературу і читати. Але з часом усе налагодилося».

А найголовніше – йому вдалося створити на парафії справжню громаду, яку сміливо можна назвати церковною сім'єю. Хоча тоді, в середині 90-х, певну категорію прихожан цілком задовольняв батюшка-«требовиконавець».

– Я вважаю ненормальним, коли священник є душпастирем лише у храмі, а поза храмом займається суто своїми справами. Ні! Священник має бути скрізь, проблеми своєї пастви він має сприймати як свої власні, жити життям своєї громади. І мені вдалося створити таку громаду. Тим більше, що наш храм присвячений великомученику і цілителеві Пантелеймону, по молитвах до якого і нині відбувається багато зцілень. А таким чином і віряни починають розуміти значення і духовну силу спільної молитви, – зауважує отець Сергій.

Аби краще виконувати свої душпастирські обов'язки, священник активно займався самоосвітою, закінчивши, до слова, ВНУ ім. Лесі Українки за спеціальністю «Психологія» та Київську духовну академію.

Вдалося також прикрасити храм, зробити навколо нього благоустрій.

Врешті, за роки служіння душпастир зумів заслужити повагу і любов своїх парафіян.

Духівник на фронті

Протоієрей Сергій Коць є також духівником ГО «Військові капелани Волині». Таке служіння йому довелося нести у 2016–1017 рр. на Донеччині. З початку російсько-української війни у 2014 р. парафія активно долучилася до волонтерської допомоги військовим, а згодом сам отець Сергій вирушив на фронт як військовий священник.

Нести це служіння йому довелося в селі Малинівка біля Маріуполя, де був шпиталь, який потім перемістили до міста. «Досвідчені капелани казали мені: легше на передовій, ніж з пораненими… І я переконався в цьому. Один воїн мені сказав якось: "Побратима вбили, а друга куля вцілила у мене… І що ви мені, отче, скажете?" Але я намагався знайти слова, дати людям якусь розраду, втішити, підтримати». Панотець пригадує, як в одній лікарні, де ставили на ноги військових, медики до нього ночами приходили і виливали душу.

З початком широкомасштабного вторгнення РФ у 2022 р. громада Великомученика і цілителя Пантелеймона активно долучилася до волонтерської допомоги ЗСУ. Зокрема, для потреб підрозділів, де служать парафіяни храму, придбано три автівки. Також зібрано кошти на квадрокоптери та електронні засоби.

Бути священником – це бути слугою Божим

У цьому протоієрей Сергій Коць твердо переконаний. Тому і радить молодим священникам насамперед любити Бога і ближнього, любити своїх парафіян: «Бог є любов, і Він обов'язково допоможе у служінні».

А тим, хто здобуває духовну освіту, радить користатись унікальною можливістю здобути побільше богословських та церковно-практичних знань. Вони не завадять і якщо студент вирішить іти світською дорогою: «Як православний інтелігент така людина буде високоосвіченим свідомим вірянином нашої Церкви».

А зараз протоієрей Сергій Коць разом зі своїми парафіянами возносить до Всевишнього ревні молитви за перемогу України над московитським агресором, настання миру і єднання всіх православних українців у лоні ПЦУ.

Ієромонах НЕСТОР (Олексюк)

ЗВ'ЯЗОК ЧАСІВ

СВЯЩЕННИК – ПРАПРАВНУК ДІЯЧА УАПЦ АРХІЄПИСКОПА СТЕПАНА ОРЛИКА

Цей нащадок – настоятель храму Юрія Переможця в с. Жабка Ківерецького деканату (Луцький р-н) ієрей Віталій Самолюк. Про це написав у фейсбуці історик та релігієзнавець диякон Андрій Ковальов.

31 травня о. Віталій в інтерв'ю Громадському інтерактивному телебаченню розповів, що на прийняття священного сану його надихнула історія прапрадіда. Її розповідала бабуся священника. Вона наголошувала, що їхній відомий предок був справжнім патріотом, відстоював незалежну українську церкву. «Бабуся довго замовчувала цю історію, боялася гонінь та переслідувань. Її тата, сина Степана Орлика, було засуджено на десять років тільки тому, що його батько – священник. Тож про це воліли у нашій сім'ї не говорити», – ділиться спогадами душпастир.

Згодом панотець почав шукати в інтернеті та в архівах більше інформації про свого знаного прапрадіда. З'ясував, що він народився у священницькій родині. Був діячем українського церковно-визвольного руху часів першого відродження УАПЦ, головою Української

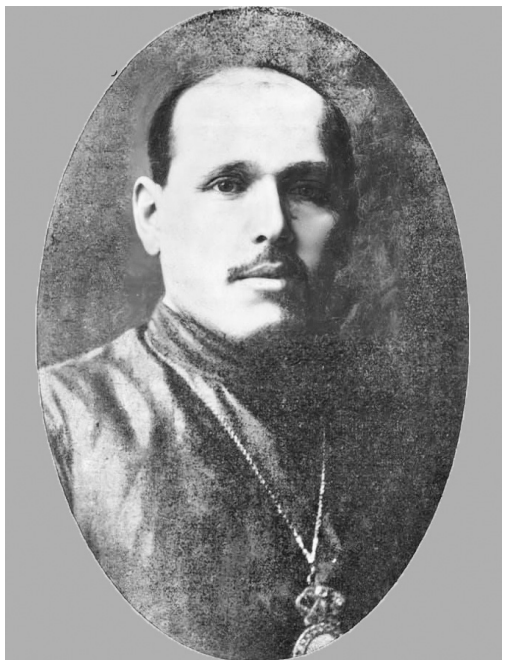

православної ради у Тифлісі (нині Тбілісі), архієпископом Житомирським і Волинським. За дуже короткий термін організував більше пів сотні парафій.

«На одній із проповідей казав, що хоч завтра з його плечей знімуть голову, але сумління однаково підказує говорити правду», – каже нащадок. Тож за відстоювання української церкви владику Степана заслали в концтабір на Соловках. Про місце поховання нічого не відомо. «За однією версією, його вбили у житомирській тюрмі, за іншою – він переховувався десь у лісах, там і помер», – розповідає в інтерв'ю о. Віталій.

Коли він сказав бабусі, що хоче стати священнослужителем, вона і раділа, і сумувала: боялася, аби не повторив долю свого предка.

Уже більше року о. Віталій є настоятелем громади в селі Жабка. Відправляє богослужіння у невеликій каплиці та мріє, що ближчим часом тут розпочнеться будівництво церкви. «Хочеться продовжити справу мого прапрадіда, який своє життя віддавав Богу, Україні», – каже панотець.

Тетяна ХОМИЧ

СВЯТИНІ ВОЛИНІ

ОСВЯЧЕНО ІКОНОСТАС У ЖАБЦІ КІВЕРЕЦЬКОГО ДЕКАНАТУ

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл освятив іконостас та очолив Божественну Літургію в храмі Великомученика Юрія Переможця у с. Жабка Ківерецького благочиння (Луцький р-н).

26 травня, в 4-ту неділю після Пасхи, про розслабленого, з високопреосвященним молилися: декан протоієрей Іван Семенюк, настоятель парафії священник Віталій Самолюк, інше духовенство – цього, а також Луцького районного та Рожищанського благочинь.

У слові архієрей зазначив, що заради дружби ми поділимося останнім. Христос каже: «Не називаю вас більше рабами… а Я назвав вас друзями, тому що сказав вам усе, що чув від Отця Мого» (Ів. 15:15). Тому збирайте собі друзів, з якими можете прийти до храму, поговорити про Спасителя, які будуть поряд із вами у час випробувань. Сійте цю любов і не давайте лукавому, щоб він вас відштовхнув, пересварив із рідними. «Якщо сіється якась [негативна] емоція, то до заходу сонця треба примиритися. До заходу сонця має бути мир у сім'ї, родині та з усіма, хто нас оточує», – наголосив владика.

Священничою відзнакою нагороджено о. Віталія, архієрейськими благословенними грамотами – жертводавців та інших активних мирян.

Раніше тут іконостаса не було. Його виготовили з металу, образи розміщено у два ряди. Вони написані місцевим майстром – із Жабки.

Цей Божий дім збудовано 2015 року й освячено митрополитом Луцьким і Волинським Михаїлом.

Оксана КАРНКОВСЬКА

НОВА РУДА МАНЕВИЦЬКОГО БЛАГОЧИННЯ ЗУСТРІЧАЛА АРХІЄРЕЯ

15 червня у храмі Великомученика Димитрія Солунського митрополит Михаїл очолив освяту престолу та Божественну Літургію.

Із високопреосвященним разом молилися: декан протоієрей Андрій Закидальський, настоятель священник Федір Устимчук, інше духовенство цього і Камінь-Каширського деканатів.

Архієрейськими благословенними грамотами та іншими відзнаками нагороджено жертводавців і активних парафіян.

Цей дерев'яний Божий дім зведено 1792 року. Відомо, що його освячення відбулося 1927 року митрополитом Варшавським Діонисієм (Валединським). Попередній престіл, який освячено майже століття тому (тоді це була територія Польщі), вже став ветхим; напис на ньому був українською мовою.

Два роки тому громада возз'єдналася з Православною Церквою України, полишивши МП.

Село Нова Руда, розташоване за 25 км від залізничної станції Маневичі (Камінь-Каширський район Волинської області), отримало таку назву через знайдені значні поклади болотяної руди чи навколишні ґрунти рудого кольору. Перша писемна згадка про село датується 1545 роком.

Прот. Віталій СОБКО,
Оксана КАРНКОВСЬКА

ЦЕРКВА І НАУКА

МІЖНАРОДНА КОНФЕРЕНЦІЯ «МІСІЯ ЦЕРКВИ У ПІСЛЯВОЄННІЙ ПЕРСПЕКТИВІ УКРАЇНИ»

Закінчення. Початок на с. 1

Вона свідомо намагається сама себе відлучити. Бо вони не хочуть бути біля однієї чаші Христової з нами, з Константинопольським патріархатом, з Олександрійським патріархатом, з Елладською православною церквою, які вже визнали ПЦУ, її автокефалію і Томос».

34-те апостольське правило говорить про те, що кожен народ, маючи державу, повинен мати свою церкву, так, як, власне, є і з українською. Цілком імовірно, що коли будуть виникати нові держави на території сучасної Російської Федерації, то кожен народ матиме право на свою помісну автокефальну церкву. «Всі автокефальні православні церкви так і утворювались. Поставала держава – і народ, люди проголошували на своїй землі автокефальну православну церкву. Можливо, так буде в Росії».

Під час конференції пролунала думка, що одним із найважливіших викликів для нас після війни буде збереження єдності. «Українці дуже добре вміють поборювати інколи самих себе і у всьому знаходити "зраду". Тому великим викликом для нас, на мою думку, буде саме збереження єдності. Якщо ми вже в час війни дозволяємо собі в багатьох політичних, економічних моментах, просто суспільних бути розділеними, інколи сваритися між собою».

Московський патріархат в Україні займає абсолютно відсторонену позицію. Його представники позиціонують себе як особливих, виокремлених, найбільш православних та канонічних. «Оця заїжджена вже 30 років тема благодатних, канонічних, правильних, святих і так далі… Але ми всі бачимо, що московський патріархат зараз в тупику самоізоляції. Вони весь цей час, усі ці більше, ніж 830 днів війни, займають позицію вичікування. Це цілком продумана позиція позиціонувати себе як церкву "гониму і переслідувану", церкву, яка піддається якимось репресіям, і якось перечекати або, можливо, дочекатися, чим закінчиться війна, і тоді займати якусь позицію. Те, в якому стані знаходиться зараз УПЦ МП, – це суто їхня вина та наслідок їхніх рішень або навіть, простіше кажучи, відсутності якихось дій».

У незалежній та післявоєнній Україні не може бути релігійної структури, яка називає себе релігійною, але по суті є інструментом московської антиукраїнської пропаганди, якою багато років була та залишається УПЦ МП.

Прот. Віталій СОБКО,
Оксана КАРНКОВСЬКА,
Наталія КАЛАШНІКОВА

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ
З БЛАГОСЛОВЕННЯ МИТРОПОЛИТА ЛУЦЬКОГО І ВОЛИНСЬКОГО МИХАЇЛА
ЧАСОПИС ВОЛИНСЬКОЇ ЄПАРХІЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ УКРАЇНИ

ІНТЕРВ'Ю

ПРОТОІЄРЕЙ ІВАН СЕМЕНЮК: «НАСАМПЕРЕД ВАРТО ЗАПИТАТИ СЕБЕ, ЩО ТИ ЗРОБИВ ДЛЯ ПЕРЕМОГИ СЬОГОДНІ?»

Він уже три десятиліття служить Господу й людям. Отець Іван Семенюк – ківерецький декан, настоятель собору Покрови Пресвятої Богородиці у Ківерцях, а також парафії Мученика Олександра Воїна в с. Сокиричі (Волинський навчальний центр підготовки поліцейських). З нагоди ювілею ієрейської висвяти, який відзначив 8 червня, священник-волонтер розповів, як він змінювався та духовно зміцнювався за цей час, як підтримує воїнів під час поїздок на передову та де брати сили, коли важко на душі.

«Під час служби в армії я декілька разів перечитав Новий Завіт»

– Отче Іване, яким був Ваш шлях до Бога? Знаю, що Ви народилися у багатодітній родині. Чи були у вашому роду священники?

– Нас у родині було п'ятеро дітей, я – один із середніх. Ми проживали у селі, батьки багато працювали в полі. Досі священників у нашій родині не було, я – перший. Тато мій був дяком, і я часто ходив з ним на богослужіння, співав у хорі. Про прийняття сану ще тоді не дуже думав. Але про те, щоб я став священнослужителем, якщо чесно, мріяла моя мама. Пригадую, як служив в армії (то був початок дев'яностих), і одного разу вона до мене приїхала з гостинцями. Поряд з продуктами у сумці лежав Новий Завіт. Під час армійської служби я прочитав його декілька разів. І це, певно, був початок мого шляху до священничого служіння. Після армії я приїхав додому, а вже за кілька тижнів подав документи в духовну семінарію. І ось тридцять років служу Господу і людям.

– Як за ці роки Ви змінювалися як священник?

– Здається, то було лише вчора – час минув дуже швидко. Священницький сан я прийняв у 22 роки. Був молодим, хвилювався. Пам'ятаю слова ректора: «Не бійся, готуйся до проповіді, якщо треба – навіть читай з листочка. Головне – будь з людьми». Звісно, спершу було і страшно, і незвично. Я багато працював над собою.

– В юності Ви грали і співали у вокально-інструментальному ансамблі й навіть брали участь у виступах місцевої команди КВК. Можливо, були думки пов'язати свою долю з музикою чи якоюсь іншою професією?

– Я навіть записався в музичну школу. Але батькам було трохи важко фінансово, тому я те діло покинув. У молодості й на весіллях грав, був веселим та товариським. Тож знайомі спершу навіть не вірили, що такий завжди дотепний Іван стане священником. Але це був мій свідомий вибір, про який я не пожалкував у житті жодного разу.

«Я вже поховав понад 60 воїнів, і це мені дуже болить»

– Ви настоятель собору Покрови Пресвятої Богородиці у Ківерцях. Розкажіть про вашу церковну родину.

– У Ківерцях я вже чотирнадцять років. І, знаєте, всім і завжди кажу – такої гарної громади немає ніде. Ми наче одна сім'я. Я відкритий до людей, ми багато спілкуємося і в храмі, і поза ним. Адже наше життя – це не лише богослужіння. Знаю, в кого які проблеми, ми це обговорюємо, часто можемо зустрітися в місті, попити кави. Зараз такий час, що всі потребують підтримки. Я вже поховав понад шістдесят воїнів, і це мені дуже болить. Страшно, коли відспівуєш хлопців, які тобі годяться в сини…

– Дев'ять років тому Ви стали військовим капеланом однієї з бригад. Наскільки цей досвід важливий для Вас?

– Це було дуже важливе і виважене моє рішення. На початку війни було створено капеланську службу, і я майже одразу сказав владиці Михаїлу, що готовий їхати на передову і бути там поряд із нашими хлопцями. Вже в серпні 2015 року, під час дуже активної фази війни я був там. Ми проходили відповідні курси. Надавати ж медичну допомогу навчився ще в армії, треба були лиш усе пригадати й попрактикуватися.

– Наскільки військовим було важливо, що Ви поряд?

– Це була артилерійська бригада. Усі хлопці – або ж зі східних областей, або ж з південних. Як вони мені розповідали, більшість ніколи не ходили до церкви, хіба на Великдень посвятити паску. Я нічого нікому не нав'язував, ми просто багато спілкувалися. Свого часу я закінчив філософський факультет Острозької академії, і знання, які там отримав, дуже згодилися мені. Військові приїжджали пізніше на Волинь, ми зустрічалися та й досі спілкуємося. І це для мене важливо.

Згодом я опікувався 55-ю бригадою. Намагався їхати до хлопців щороку бодай на місяць. Волноваха, Авдіївка – ці міста стали для мене рідними. Хотів на собі відчути те, що відчували наші хлопці, аби бути ще ближчими з ними. Я був там не просто капеланом, а психологом, побратимом, другом. Намагався підтримувати і воїнів там, і їхніх батьків тут.

– Де застало Вас повномасштабне вторгнення?

– Я був у Волновасі у відрядженні. Уже в другій ночі зрозумів, що почалося. Поряд зі мною був ще один священник – отець Василь. І я більше переживав за нього, аніж за себе, бо вдома його чекали дружина та троє маленьких дітей. На щастя, нам вдалося звідти вчасно виїхати. Ми рушили до Києва з Маріуполя останнім поїздом. Майже всю дорогу я спілкувався з владикою, він підтримував нас як міг, разом молилися.

«Насамперед варто запитати себе, що ти зробив для перемоги сьогодні?»

– Зараз Ви рідше їздите на фронт, більше волонтерите. Що вже вдалося зробити за ці десять років війни?

– Разом зі своїми парафіянами та місцевими підприємцями намагаємося з усіх сил підтримувати нашу армію. Привозимо з-за кордону автівки, збираємо гроші на дрони. Якщо є потреба, відправляємо продукти хлопцям – наші люди самотужки роблять ковбаси, тушонки, готують вареники, печиво. А ще шиємо те, що просять військові. Усе відбувається дуже швидко. Кинули клич – зібралися, згуртувалися і відправили.

– Паралельно Ви ще ж займаєтеся з дітками?

– Так, ми відновили недільну школу. Дітки приходять, є дитячий хор, багато спілкуємося. Звісно, в таких умовах, коли постійні тривоги, це важко робити, бо щоразу маємо дбати про безпеку дітей. Це найголовніше. Але попри все ми працюємо і з дітками, і з їхніми батьками.

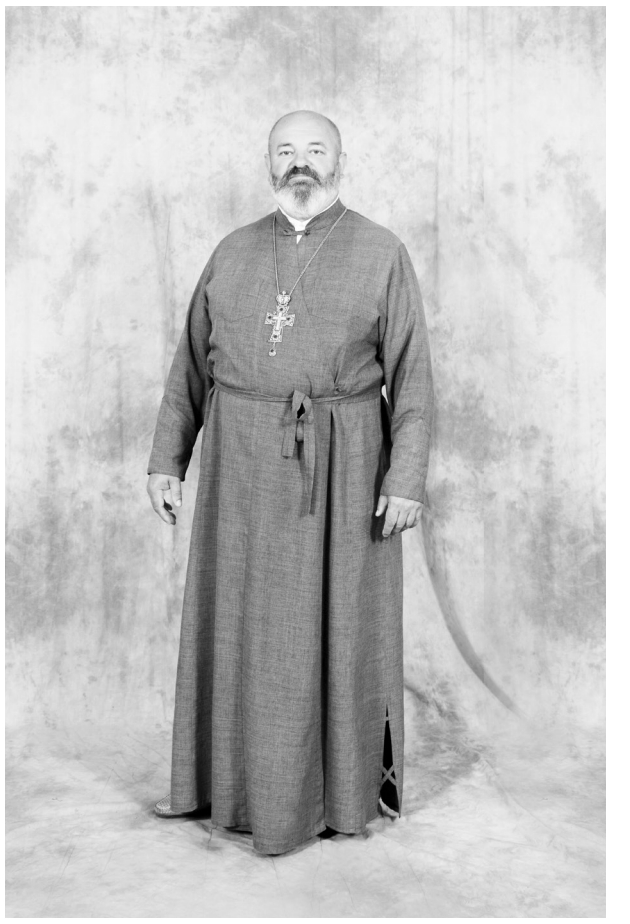

– У Ківерцях ще досі є багато прихожан московського патріархату. Що змінилося під час повномасштабного вторгнення, чи йдуть вони до вас, у храм ПЦУ?

– Є багато сімей, які після двадцять другого року перестали ходити у церкви московського патріархату, але ще до нас вони теж не дійшли. Ці люди наче переживають якийсь перехідний період. Я спілкувався з такими родинами, вони все розуміють, знають, що російський патріарх благословляє своїх солдатів убивати наших воїнів, але от ці заїжджені фрази, що «в ту церкву ходили їхні предки», про «зміну віри» не дають їм нарешті зробити вибір. Крім того, вони бояться осуду, але цей процес переходу в ПЦУ йде і його, вважаю, вже не спинити.

– Ви не лише є настоятелем собору у Ківерцях, але й парафії Мученика Олександра Воїна в селі Сокиричі Ківерецького деканату, де працює навчальний центр підготовки поліцейських. Які настанови даєте воїнам, що там на ротації?

– Насамперед кажу військовим, щоб не думали нічого поганого, а налаштовувалися позитивно. Мусимо все робити для того, щоб на українській землі не залишилося жодного московита. Часто військові, які воюють, телефонують перед тим, як ідуть на позиції, просять благословення та молитви. Мій зять теж на фронті, тож щодня молюся і за нього, і за всіх військовослужбовців.

– Україна нині переживає складний період, декотрі люди зневірюються. Де брати сили і терпіння?

– Маємо один одного підтримувати, підбадьорювати, бо якщо будемо сумніватися, то нічого не буде. До перемоги – тільки з Богом у серці. Не варто шукати якихось причин в комусь, спершу треба запитати себе: а що ти сьогодні зробив для нашої перемоги, для України? Жодного сумніву бути не може. От жодного! Ми відстоюємо своє. У мене підростає двоє онуків – Софійка та Лук'ян – і я дуже хочу, щоб вони, як і всі діти нашої держави, жили у вільній Україні.

Довідка. Протоієрей Іван Семенюк народився 1 березня 1973 року в с. Оглядів Радехівського району Львівської області. Закінчив Волинський державний університет ім. Лесі Українки, Волинську духовну семінарію та Національний університет «Острозька академія». У 1999 р. нагороджений правом носіння митри.

Тетяна ХОМИЧ

КАПЕЛАНСТВО

МЕДИЧНИХ СВЯЩЕННИКІВ ОФІЦІЙНО НАВЧАТИМУТЬ У ВПБА

Донедавна медичне і військове капеланство ґрунтувалося винятково на правах волонтерства, а тепер цього навчатимуть у ліцензованих богословських освітніх закладах. Про це розповів протоієрей Володимир Вакін, ректор Волинської православної богословської академії, у телепрограмі «Духовна абетка» на «12 каналі».

Медичні капелани – явище не нове, одним із його найперших представників в Україні став саме випускник ВПБА – ієромонах Макарій (Дядюсь). Маючи військове звання, відбув у зону бойових дій, щоб підтримати наших захисників ще в перші дні вторгнення ворога.

«Жодних соціальних пільг чи виплат законодавством не було передбачено. Але це нікого не зупиняло, бо люди бачили, що військові – у самому горнилі пекла. Тому наші душпастирі йшли разом із воїнами, і це дало позитивні результати. Такий досвід почали узаконювати. Спочатку прийняли закон про військових капеланів, і вже декілька років вони офіційно стають на посаду, отримують офіцерські звання, цілком інтегровані у цій сфері. Тепер черга дійшла до медичного капеланства», – пояснює панотець.

На Волині медичне капеланство започатковано понад 10 років тому, коли душпастирі у співпраці з медичним персоналом і пацієнтами установ охорони здоров'я почали відкривати каплички у медзакладах. І це було теж на правах волонтерства. Крім того, українці активно інтегруються у європейське суспільство, а там медичне капеланство досить поширене.

«Лікарям зараз необхідно дуже багато допомоги, бо вони мають непосильне навантаження і часто роблять усе на межі людських можливостей. Їм теж потрібна наша підтримка і вдячність. Зараз багато військових у госпіталях, у реабілітаційних центрах, і до них треба особливий підхід: зрозуміти, вислухати і допомогти. Держава прийняла закон, який дає право вступати медичним капеланам до штату медичних працівників, а для цього потрібно отримати богословську освіту в ліцензованому освітньому духовному закладі й постійно підвищувати свою професійну клінічно-душпастирську кваліфікацію. У квітні цього року на основі державного стандарту ми розробили освітню програму з теоретичним і практичним курсом та набрали першу групу студентів, яка з вересня навчатиметься у ВПБА. Буде набір і в другу групу. Під час навчання має бути багато практикуму», – поділився планами ректор академії.

Також він додав, що медичний капелан, ставши працівником лікарняної установи офіційно, не становитиме конкуренції медикам, а йдеться винятково про допомогу – як лікарям, так і військовим насамперед: «Зараз народжується нова культура спілкування духівників із медиками, із психологами та іншими фахівцями, щоб спільно взаємодіяти і, головне, – зберегти максимальну кількість життів. Під час навчання медичних капеланів будуть присутні лікарі, які також навчатимуть лікарської етики та правил ведення відповідної документації. Медичний капелан буде професіоналом, або, іншими словами, священником в охороні здоров'я», – пояснив панотець.

Ректор ВПБА протоієрей Володимир Вакін також розповів про побут студентів, правила, обмеження та заборони для вихованців освітнього закладу, про те, як виховують силу волі та формують особистісні характеристики майбутнього пастиря, а також про стажування за кордоном та службу студентів академії у лавах ЗСУ.

Програма «Духовна абетка» – спільний проєкт «12 каналу» та єпархіальної телестудії «Собор». Цей, а також усі інші випуски можна подивитися на сайті pravoslaviavolyni.org.ua, у розділі «Відео».

Олена МАЮК

ЄПАРХІАЛЬНИЙ КАЛЕНДАР

4 серпня

День народження: 25 років тому, 1999-го, – священник Владислав Саган, клірик парафії Холмської ікони Богоматері в Луцьку.

22 серпня

День чернечого постригу: 20 років тому, 2004-го, – архімандрит Святополк (Канюка), намісник Замкового Свято-Архангельського чоловічого монастиря в Луцьку;

20 років тому, 2004-го, – ієромонах Іов (Богуш), насельник чоловічого монастиря Святителя Миколая Чудотворця в с. Жидичин Ківерецького дек.

23 серпня

День висвяти: 15 років тому, 2009-го, – священник Микола Качмар, настоятель собору Святої Трійці в Берестечку, каплиць Покрови Пресвятої Богородиці та Святителя Миколая Чудотворця в с. Старики, каплиці Великомученика й цілителя Пантелеймона в Берестечківській районній лікарні Горохівського дек.

День народження: 50 років тому, 1974-го, – протоієрей Едуард Тарарук, настоятель каплиці Великомученика Георгія Побідоносця в Луцьку (ГУ НПУ у Волинській області).

25 серпня

День освяти храму: 20 років тому, 2004-го, – каплиця Почаївської ікони Божої Матері в Луцькій міській поліклініці № 3.

27 серпня

День народження: 45 років тому, 1979-го, – священник Мар'ян Береза, настоятель парафій Великомученика Димитрія Солунського в с. Жорнище та в с. Носовичі Ківерецького дек.

28 серпня

День освяти храму: 120 років тому, 1904-го, – церква Успіння Пресвятої Богородиці в с. Скригове Горохівського дек.;

20 років тому, 2004-го, – церква Успіння Пресвятої Богородиці в с. Старий Чарторийськ Маневицького дек.

День висвяти: 25 років тому, 1999-го, – протоієрей Георгій Лагановський, настоятель парафій Великомученика Юрія Переможця в с. Підгайці, Успіння Пресвятої Богородиці в с. Озеряни Луцького райдек.

29 серпня

День висвяти: 25 років тому, 1999-го, – протоієрей Павло Борунов, настоятель парафій Святителя Миколая Чудотворця в с. Скірче, Великомученика Георгія Побідоносця в с. Бережанка та Преображення Господнього в с. Жуковець Горохівського дек.

Щиросердечно вітаємо вас із ювілеями, богоблюб'язні отці, браття і сестри! Хай Бог благословляє усіх вас на многії і благії літа!

Інформаційно-видавничий центр єпархії буде вдячний за повідомлення про помилки чи недопрацювання в цій рубриці газети, а також у календарному розділі сайта pravoslaviavolyni.org.ua. Ще краще звертатися за кілька місяців до ювілею і переконатися, що все гаразд.

ПАЛОМНИЦТВА

21 липня – до святинь Львова, Трускавця та Борислава. Виїзд о 6.30. Пожертва – 900 грн.

27–28 липня – до святинь Києва: Михайлівський Золотоверхий, Феодосіївський монастирі, Володимирський собор, Видубицький монастир, Печерська лавра, Введенський монастир, Софіївський собор. Виїзд 27 липня о 07.00. Повернення 28 липня о 23.30. Пожертва 2200 грн.

2–4 серпня – до святинь Польщі: Ченстохова, Краків. З відвідуванням підземного соляного храму на копальнях Велічка. Виїзд 2 серпня о 07.00. Пожертва – 150 євро.

Реєстрація – не пізніше ніж за день до початку прощі. Виїзд на всі богомілля – від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Докладніша інформація та реєстрація – у паломницькому центрі єпархії «Україна» (керівник Лариса Савчук) за тел. (050) 812-09-79.

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2, 3

дезінтеграції Російської Православної Церкви після краху московитської держави.

«Нарешті у світі почали серйозно говорити про перспективи розвалу росії. Однозначно, що рано чи пізно, але думаю, що ще за нашого життя, „імперія зла" під назвою „російська федерація" розвалиться і на її руїнах постануть 30–40 нових незалежних держав», – ідеться у дописі о. Андрія.

Диякон зауважив, що майбутнє РПЦ – розпад на менші помісні автокефальні церкви. «Як приклад я розповів учасникам конференції (див. с. 1, 5), що замість Республіки Мордовія постане держава під назвою Ерзянь Мастор, тобто Держава Ерзян… Направду ці землі – далекий уламок давньої Київської митрополії Константинопольської Православної Церкви». Священнослужитель акцентує, що для нас, українських православних, після розпаду РФ постане виклик нової християнської місії для поневолених державою-агресоркою народів.

Тим, хто вважає ідею помісної автокефальної Православної Церкви в Ерзянь Масторі фантастикою, о. Андрій нагадав, що сто з лишком років тому сама ідея автокефалії Української Православної Церкви теж звучала фантастично. Зараз же автокефалія ПЦУ – наша реальність. «І Перемога України у війні з росією, і розвал росії, і автокефалія Православної Церкви в Ерзянь Масторі на нас чекає у майбутньому».

Андрій Ковальов – богослов, релігієзнавець, політолог, історик, журналіст, а нині військовослужбовець, речник Генерального штабу Збройних сил України.

Проповідь архієрея: треба мати гармонію серця і розуму

Про духовне бачення світу говорив митрополит Луцький і Волинський Михаїл *9 червня* під час недільної проповіді на завершення Богослужіння у кафедральному соборі Святої Трійці.

Архіпастир зазначив: часто ми дивуємося, коли не бачимо, здається, очевидних речей. А все через те, що наше серце засліплено гріхом. Коли є гармонія серця і розуму, тоді й очі бачать усе. В іншому ж випадку часто дивуємося, коли пропускаємо очевидне. Тож ми повинні працювати над станом душі, щоби бачити більше.

«Ось, наприклад, посеред храму, – каже високопреосвященний, – зображено два ангели й Бога. Чи ви бачите перемогу життя над смертю?» Владика пояснює: ми повинні усвідомлювати, що споглядаємо. Ми ж приходимо до храму, аби спілкуватися з Господом, Який є Богом живих. То й розмовляти з Ним повинні як із живим. Розмовляйте зі всіма щирим серцем і тоді бачитиме не лише тілесно, а й духовно, підсумував керуючий єпархією.

У ВПБА відбулася зустріч із командувачем військ Оперативного командування «Захід»

Із бригадним генералом Володимиром Шведюком поспілкувалися митрополит Михаїл, викладачі та студенти Волинської православної богословської академії.

На зустрічі, що проходила 10 червня в актовій залі, йшлося, зокрема, про підготовку військових капеланів, про методи і засоби, що використовуються для їхньої всебічної військової та духовної освіти. Академія готує висококваліфікованих фахівців, здатних забезпечувати духовну підтримку військовослужбовців у різних умовах.

Високопреосвященний висловив подяку Володимирові Шведюку за візит і запевнив у повній підтримці Церквою Збройних сил України, військового керівництва та Оперативного командування «Захід» зокрема. Ректор ВПБА протоієрей Володимир Вакін зазначив, що такі зустрічі сприяють зміцненню духовного зв'язку між військовими та церковними інституціями, а також сприяють духовному й моральному вихованню майбутніх священників і військовиків.

Генерал нагородив архієрея відзнакою «Золотий хрест» і передав прапор України як символ вдячності й підтримки від армійців.

Командувач відвідав луцький кафедральний собор Святої Трійці й помолився за оборонців.

Ця подія стала важливим кроком у налагодженні тіснішої співпраці між ВПБА та військовими установами.

Як відзначати Трійцю: пояснення священника

Журналісти Волинської служби новин поцікавилися у протоієрея Василя Лозовицького, настоятеля луцької парафії Святителя Феодосія, яке значення має букет, освячений на Трійцю, під час яких молитов потрібно ставати на коліна в цей день та чи є зв'язок із язичництвом у цього свята.

Душпастир зазначив: Трійця – одне з дванадцяти найважливіших церковних празників. Воно позначає явлення людям Всевишнього в усіх трьох іпостасях як Святої Трійці: у вигляді Бога-Отця, Бога-Сина та Бога – Святого Духа.

Торжество має ще одну назву – П'ятдесятниця, оскільки відзначається на 50-й день після Великодня: «У цей день апостоли отримали помазання з небес, коли Святий Дух у вигляді вогняних язиків зійшов на них. Після цього почалась апостольська проповідь і поширення Євангелія, поширення вчення про спасіння людського роду для всіх народів усього світу», – розповів панотець.

У народі Трійцю називають також Зеленими святами: Дух Святий є подателем життя, а символіка життя – це рослинність. «Коли Християнство увійшло в людську свідомість, то відбулося певне заміщення язичницьких традицій і вкладання в них християнського змісту», – зазначив о. Василь.

Основним у святкуванні Трійці є відвідування храму та молитва. Від Воскресіння до П'ятдесятниці не кладуться доземні поклони, а от у цей день на вечірній службі уже проходять колінопреклонні молитви. «Люди моляться, щоб Господь, Який послав на апостолів Святого Духа, і на нас послав Святого Духа і дав ту благодать і те благословення, підтримував, укріплював, направляв на істинний шлях спасіння і слідування Його заповідям», – пояснив священник.

Люди в цей день приходять до храму з букетами зелені, котрі потім освячують. Її використовують для лікування як тілесних хвороб, так і для підтримки душевних сил. А торішній букет варто спалити, радить о. Василь Лозовицький.

Священнослужителі відвідали фотовиставку «З Україною в серці»

11 червня митрополит Михаїл із духовенством ВПБА взяв участь у цьому заході в холі головного корпусу Волинського національного університету ім. Лесі Українки.

Оглядаючи експозицію, архієрей зазначив, що перед нами герої, які віддали своє життя за майбутнє і свободу Білорусі. Вони свого часу вийшли на вулицю, щоб мати свою державу. Тож хай ця спільна ідея і надалі нас об'єднує – ідея свободи, ідея великої перемоги.

Потім учасники переглянули ролик про білоруських добровольців.

На завершення заходу владика Михаїл із духовенством молитовно виконали «Вічная пам'ять!» за спочилих героїв, а випускник Волинської православної богословської академії священник В'ячеслав Кучук промовив молитву Господню «Отче наш» білоруською мовою. Звертаючись до присутніх, панотець зауважив, що незалежна Білорусь можлива лише в разі перемоги України. Тому всі свідомі білоруси в усіх куточках цієї країни підтримують Україну.

Виставку присвячено білоруським героям, які стали пліч-о-пліч із українцями, щоб відстоювати європейські цінності, й загинули у російсько-українській війні, борячись проти московитських окупантів.

У вшануванні пам'яті полеглих білоруських добровольців взяли участь: ректор Анатолій Цьось, представники влади, зокрема заступник голови облради Григорій Пустовіт, військовослужбовці та члени їх родин.

На банерах було представлено 25 фото героїв і їх біографії. Організатор експозиції – благодійний фонд «Вільна Білорусь» (керівник Олексій Фрацкевіч).

Владика Михаїл очолив храмове свято в Горохові

Церква Вознесіння Господнього в цьому місті Луцького р-ну *13 червня* відзначила престольний празник разом із правлячим архієреєм.

З високопреосвященним разом молилися: старший декан і настоятель громади протоієрей Андрій Сидор, інше духовенство, а також протодиякон Свято-Михайлівського монастиря м. Києва Андрій Сидор, син настоятеля. Долучився до урочистої молитви міський голова Віктор Годик.

У слові керуючий єпархією закликав жити активно, незважаючи на роки. «Поки стоїш на ногах, повинен навчати, творити, любити, допомагати і, найголовніше, прославляти Бога». Усе життя – це праця для своєї душі, сім'ї та заради нашого майбутнього. Ми працюємо для Всевишнього. Тому, вставши зранку, починаймо працювати й творити, бо нам відведено мало часу.

Владику привітали гарним виступом вихованці гурту-студії «Кобзарик». Церковними відзнаками нагороджено жертводавців і активних мирян. Під час хресної ходи духовенство відслужило заупокійну літію біля фотостенда героїв, що на подвір'ї цього Божого дому.

«Не проґавте дарів Святого Духа!»: владика Михаїл про підготовку до Трійці

На завершення Божественної Літургії в кафедральному соборі Святої Трійці *16 червня*, в 7-му неділю після Пасхи, митрополит Луцький і Волинський звернувся з проповіддю, як підготуватися до П'ятдесятниці, аби повною мірою прийняти Божу благодать.

Архієрей наголосив: просіть – і дасться вам, адже це євангельські слова. Стукайте – і вам відчинять. А люди часто звертаються до Господа примхливо. «Коли ти просиш із чистим серцем, чистим помислом – Бога побачиш. І якщо ти маєш чисте серце, бачиш Бога, розмовляєш з Ним, – випросиш. А якщо ти пробуєш щось просити, як капризне дитя, – нічого тобі не буде».

Для Творця – ми всі діти, але саме діти дуже часто просять по щирості. «Будьте, як діти, в щирості потрібно просити, – зауважив високопреосвященний. – І коли ми в щирості просимо – отримуємо дари благодаті Святого Духа, благословення Церкви, отримуємо те, що нам хочеться отримати. Все, що в щирій молитві просите, – віруйте, дасться вам».

Тому, коли наближається день П'ятдесятниці, нам належать випросити дари Святого Духа. Для цього потрібне «чисте серце, в яке ті дари можуть поміститися. Відкрита душа, яка може прийняти… Якщо ти просиш благословення і дари благодатні Святого Духа, то треба, щоб вони мали куди поміститися… Помоліться перед тим, щоб благодатні дари наповнили вас, а через вас наповнили ваш дім. Не проґавте дарів Святого Духа!»

«Що каже Православна Церква про лайку»

Під такою назвою *16 червня* вийшов черговий допис у газеті «Волинь» (*volyn.com.ua*), який підготував протоієрей Ігор-Андрес Веретка-Казмірчук.

Настоятель парафій Волинської ікони Божої Матері в с. Богушівка та Апостола Андрія Первозваного в с. Верхівка Луцького районного деканату пояснює, наводячи цитати з Біблії, творів святих отців, чому християнам належить утримуватися від сквернослів'я.

Особлива увага у статті приділяється впливу нецензурщини на дітей та їхнє вихо-

Закінчення на с. 8

У ГАРАЗДЖІ ОРГАНІЗУВАЛИ ТАБІР ДЛЯ ДІТЕЙ ВІЙСЬКОВИХ

5–7 червня на території храму Успіння Пресвятої Богородиці в цьому селі Луцького районного деканату влаштували триденний відпочинок для вихованців недільної школи (середня група).

Юних таборян, чиї батьки є військовозобов'язаними, благословив декан Успенського округу і настоятель парафії протоієрей Андрій Мовчанюк.

Після спільної молитви перед початком усякого доброго діла вони прослухали цікаву лекцію іконописця, військового капелана диякона Руслана Кашаюка про ікони, їх суть та важливість у церкві. Потім о. Руслан розповідав про мистецтво їх написання, навчав техніки малювання, щоб кожен таборянин міг відчути себе трішки художником у цій галузі. Роботи вихованці подарують своїм батькам, адже більшість із них служили чи служать у ЗСУ.

У 6-ту неділю після Пасхи, про сліпого, юні парафіяни приступили до Сповіді й Причастя.

ЯК ПРОХОДИВ ТАБІР «ДІТИ ВОЛИНІ» ЛУЦЬКОГО РАЙОННОГО ДЕКАНАТУ

Православний молодіжний табір проведено 9–15 червня на базі оздоровчого комплексу «Чайка» (біля с. Хрінники Рівненської обл.).

Його організовано духовенством цього деканату з благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла. Дозвілля 70-ти учасників віком 7–16 років відкрив старший декан луцького районного благочиння протоієрей Володимир Присяжнюк.

Як і торік, Боратинська ОТГ долучилася до організації відпочинку дітей і підлітків: коштом цієї громади придбано половину путівок.

Протоієрей Роман Нестер, настоятель парафій у селах Новостав і Коршовець та відповідальний за таборування, навчання і дозвілля молоді Південного округу деканату, розповів, що з дітьми проводили заняття рятувальники та бійці Нацгвардії. Фахівці ДСНС навчали їх правил захисту від вогню й підозрілих предметів, ознайомили зі своєю повсякденною роботою. А представники Служби порятунку на воді розповіли про поводження на водоймах.

А ще таборяни мали зустрічі: з військовими священниками протоієреями Олександром Добровольським і Валентином Савчуком, студентами Волинської православної богословської академії.

Гарно виступили священник Юрій Глова, настоятель храму Успіння Пресвятої Богородиці с. Радомишль, та Сергій Шуляк, керівник Будинку культури с. Боратин.

Викладачі Боратинського ліцею провели з дітьми цікаві змагання. Таборяни співали пісні біля вогнища, грали в різні спортивні ігри.

Та, як годиться для православного табору, основним було духовне виховання. Ранок, споживання їжі розпочинали зі спільної молитви. В останній день відпочинку діти приступили до Сповіді й Причастя, які провів о. Володимир Присяжнюк.

Оксана КАРНКОВСЬКА

ХРОНІКА

Закінчення. Початок на с. 2, 3, 6, 7

вання. Автор підкреслює, що вони, чуючи матюччя від батьків, схильні наслідувати цю поведінку, що може призвести до серйозних соціальних та психологічних проблем.

Прочитати публікацію повністю можна на сайті *pravoslaviavolyni.org.ua*, у розділі «Статті».

Закінчився навчальний рік у Центрі християнського виховання дітей і молоді

Головна недільна школа єпархії завершила навчання поїздкою до Музею історії сільського господарства Волині – скансену, що в Рокинях Луцького районного деканату. Про це *16 червня* повідомили у фейсбуці, на сторінці Центру християнського виховання дітей і молоді в Луцьку.

Керуючий єпархією – на заході 100-ї ОМБР «Сталева сотка – 15 місяців на нулі»

1*7 червня* в Палаці культури обласного центру відбулось урочисте нагородження воїнів з нагоди виконання завдань у зоні бойових дій.

У торжестві взяв участь митрополит Луцький і Волинський Михаїл. У вітальному слові високопреосвященний пригадав сторінки історії, коли українці перемогли росіян. Усі бійці 100-ї бригади для нас є героями-захисниками. І постійно в храмах лунає молитва за воїнів, аби Господь зберіг кожного. Керуючий єпархією нагородив благословенною грамотою за заслуги командира бригади полковника Руслана Ткачука. Відзначено й інших військових.

У церемонії взяли участь: архієпископ Володимирський і Нововолинський Матфей, військовий капелан протоієрей Володимир Труш, особовий склад, командування, представники влади та інші небайдужі. А Руслан Ткачук отримав від міського голови Ігоря Поліщука ключі від чотирьох автомобілів, які муніципалітет придбав для підрозділу. Після цього відбувся святковий концерт.

Урочистий захід «Хоробрим Бог допомагає» було присвячено приїзду 100-ї окремої механізованої бригади Сухопутних військ ЗСУ на Волинь після 15 місяців перебування на сході України. Лучанам цей підрозділ більше відомий як 100-та бригада територіальної оборони Волині. Саме вона на початку повномасштабного російського вторгнення відповідала за оборону українсько-білоруського кордону в межах Волинської області, а це понад 215 км. Перебуваючи «на нулі», військовики бригади знищили 48 ворожих танків, 118 бойових броньованих машин, 30 артилерійських систем, 185 одиниць автомобільної та спецтехніки, 1740 окупантів (а 4441 поранено).

У єпархії возносили молитви за випускників навчальних закладів

З нагоди завершення навчання духовенство служило подячні молебні для випускників, їхніх батьків та вчителів.

Зокрема, *20 червня* на урочистому врученні свідоцтв про здобуття повної загальної середньої освіти одинадцятикласникам ліцею № 1 побував митрополит Михаїл. Його супроводжували клірики кафедрального собору Святої Трійці.

Архієрей благословив захід, що проходив в облмуздрамтеатрі ім. Т. Шевченка, і з напутнім словом звернувся до випускників та їх наставників. Після многоліття високопреосвященний окропив випускників освяченою водою.

Інформаційна служба єпархії

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку.

СЛОВО ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ УКРАЇНИ – НА ВОЛИНІ

ЧИТАЙТЕ
Різноманітна духовна література: запитуйте у храмах, книгарні-бібліотеці «Ключі» за адресою: Луцьк, просп. Волі, 2 (навпроти ЦУМу, біля обласної юнацької бібліотеки). Розпорядок роботи: будні – 10.00 – 19 год; свята, суботи й неділі – 10–17 год.

ДИВІТЬСЯ
Передача «Духовна абетка»: середа – 20.00. «12 канал»

СЛУХАЙТЕ
Передача «Благо»: неділя – 6.30; FM-радіостанція «Сім'я і дім» (102,4 МГц).

ЧИТАЙТЕ, ДИВІТЬСЯ, СЛУХАЙТЕ
Сайт *pravoslaviavolyni.org.ua* – історія, устрій єпархії, святині, персоналії, документи, новини, фото, газета, книги, аудіо, передруки.

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ
З БЛАГОСЛОВІННЯ МИТРОПОЛИТА ЛУЦЬКОГО І ВОЛИНСЬКОГО МИХАЇЛА
ЧАСОПИС ВОЛИНСЬКОЇ ЄПАРХІЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ УКРАЇНИ

Ідентифікатор Медіа R30-02196. Рішення Нацради № 1754 від 11.12.2023 р
Засновник і видавець – Управління Волинської єпархії Православної Церкви України (Волинська духовна консисторія)
Віддруковано у ФОП Борсук Л. П., м. Луцьк, пр. Волі, 27. Тел. (0332) 71-03-01, ел. пошта: poligraftip_lutsk@ukr.net
Зам. № 1067 Наклад 900 пр. Передплатний індекс: 91241.

РЕДАКЦІЯ
Віталій КЛІМЧУК (головний редактор), Віктор ГРЕБЕНЮК (літературний редактор і коректор), протоієрей Віталій СОБКО, Арсен ГРЕБЕНЮК (верстка)

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього обов'язкове.
Редакція не завжди поділяє позиції авторів, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім.
Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами тільки на сторінках газети.

ДОВІДНИК ВОЛИНСЬКОЇ ДУХОВНОЇ КОНСИСТОРІЇ
43025 Луцьк, Градний узвіз, 1. volynkonsystoriia@ukr.net
Час роботи: понеділок-п'ятниця (крім святкових днів), 10:00-16:00, обідня перерва – 13:00-14:00

КЕРУЮЧИЙ ЄПАРХІЄЮ
Митрополит Луцький і Волинський МИХАЇЛ. Тел. (0332) 72-44-64

КАНЦЕЛЯРІЯ
Канцлер - протоієрей Микола ЦАП. Тел. (0332) 72-53-63
Віцеканцлер - протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ. Тел. (0332) 72-44-64

ІНФОРМАЦІЙНО-ВИДАВНИЧИЙ ЦЕНТР
Тел. (0332) 72-21-82 Голова центру - протоієрей Віталій СОБКО. Моб. (050) 661-56-68
Інформаційна служба (збір та опрацювання даних про діяльність єпархії)
infosluzhba@ukr.net Сайт – *pravoslaviavolyni.org.ua* *info@pravoslaviavolyni.org.ua*
Пресслужба (співпраця зі ЗМІ) – прессекретар протоієрей Віталій СОБКО.
pres-sluzhba@ukr.net
Газета «Волинські єпархіальні відомості». *hazeta.vyev@gmail.com*
Телестудія «Собор» – головний редактор диякон Сергій ПАНАЩУК
Радіостудія «Благо» – головний редактор протоієрей Віктор ПУШКО. *blago@ukr.net*
Видавничий відділ і книгарня-бібліотека «Ключі» – завідувач Дмитро ГОЛОВЕНКО. Тел. (050) 339-73-66, (067) 570-57-97 *kljuchi@ukr.net*

КАПЕЛАНСЬКА СЛУЖБА
Старший капелан – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ

ПЕНІТЕНЦІАРНА СЛУЖБА
Голова – протоієрей Андрій МОВЧАНЮК. Тел. (050) 661-12-46, *garasd100@gmail.com*

ПАЛОМНИЦЬКИЙ ЦЕНТР «УКРАЇНА»
Керівник Лариса САВЧУК. Тел. (0332) 71-83-77, (050) 812-09-79

ВІДДІЛ У СПРАВАХ ДІТЕЙ ТА МОЛОДІ
Голова – протоієрей Юрій БЛИЗНЮК. Тел. (095) 538-05-87

УПОВНОВАЖЕНИЙ ЄПАРХІЇ У СПРАВАХ СІМ'Ї
протоієрей Василь КЛОЧАК. Тел. (066) 571-75-27

ВІДДІЛ З ПИТАНЬ ЗДОРОВ'Я ТА ПАСТИРСЬКОЇ ОПІКИ МЕДИЧНИХ ЗАКЛАДІВ
Голова – протоієрей Назар БАБІЙ. Тел. (066) 215-84-27

ВІДДІЛ ЕКОЛОГІЇ ТА ЗАХИСТУ ДОВКІЛЛЯ
Голова – ігумен Никодим (СМІЛИЙ). Тел. (068) 698-64-10

9 786177 232901